

Odi al mar

La vida també és neguit i sentir-se buit i ser incomplet

Caspar David Friedrich

Massa d'aigua, tossuda i insistent, per què interromps la meva pregària? Ja em costa prou que el meu clam sigui escoltat, com perquè vinguis tu amb la teva remor monòtona. Sí, soc injust, em nego a assumir la meva petitesa. Els peus se'm claven a l'arena flonja i no m'adono que per tu soc tan insignificant com cadascun d'aquests granets de sorra. Si ara em llancés al teu clam, m'engoliries. La meva carn flotaria un temps fins que fos devorada pels peixos. Jo convertit en plàncton, en alga, en onada. Fet natura seria més bell, però m'hi resisteixo. Encara tinc alguna cosa a dir quan ningú ja no escolta.

Vull cridar la meva misèria, la meva imperfecció, la meva impotència. La vida també és neguit i sentir-se buit i ser incomplet. Tu, en la teva immensitat, fredor i arrogància, no ho pots entendre. Com t'han arribat a cantar, els poetes! Han dit que tens l'escuma amable, que retornes tot allò que prens, que en les profunditats hi atresores les més grans riqueses. No. Ets inhòspit, fals, voluble. Ens barres el pas, ens ofegues. Ets límit i enemic, batalla constant. Per això ara escupo a les teves aigües i veig com la meva saliva es dilueix, una part de mi dins del tot, inconscient però amb la meva màcula.

* *Der Mönch am Meer*, de Caspar David Friedrich, és a l'Antiga Galeria Nacional de Berlín